

VICTOR DIXEN
HURRIKAANIN
HOVI
VAMPYRIA

Suomentaneet
Taina Helkamo ja Liisa Kuivasmäki

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Suomentaja Taina Helkamo kiittää Taiteen edistämiskeskusta saamastaan tuesta.

Kirjassa esiintyvät sitaatit William Shakespearen näytelmistä:

s. 160, s. 162, s. 351 *Miten haluatte*, suom. Paavo Cajander,
Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 1910

s. 359 *Miten haluatte*, suom. Jarkko Laine, Suuri sitaattisanakirja, Otava, 1989

s. 437 *Pericles*, suom. Anna-Maija Viitanen, WSOY, 2012

s. 514 *Kuten haluatte*, suom. Kirsi Simonsuuri WSOY, 2010

s. 562, s. 606 *Kesäyön unelma*, suom. Paavo Cajander,
Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 1891

Ranskankielinen alkuteos: *Vampyria – La Cour des Ouragans*

© Éditions Robert Laffont, Paris, 2022

Ballet Royal de la Nuit, säveltänyt Jean de Cambefort; hänen majesteettinsa

Ludvig XIV tanssi teoksen 23. helmikuuta 1653 © BnF

Kuvitus ja kartat © Misty Beece (@misty.beece)

Tarot-kortit @Misty Beece mukaillen Nicolas Jamonneaun *Tarot Interdit Vampyria* -kortteja

Kansi © Nekro (@Nekroxiii), © Benjamin Carré

Kannen typografia © Tarwane (@Tarwane)

Medaljongit © Loles Romero (@Lolesillustration)

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-47444-9 (kovakantinen)

ISBN 978-951-1-51542-5 (jättipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2025

Elle

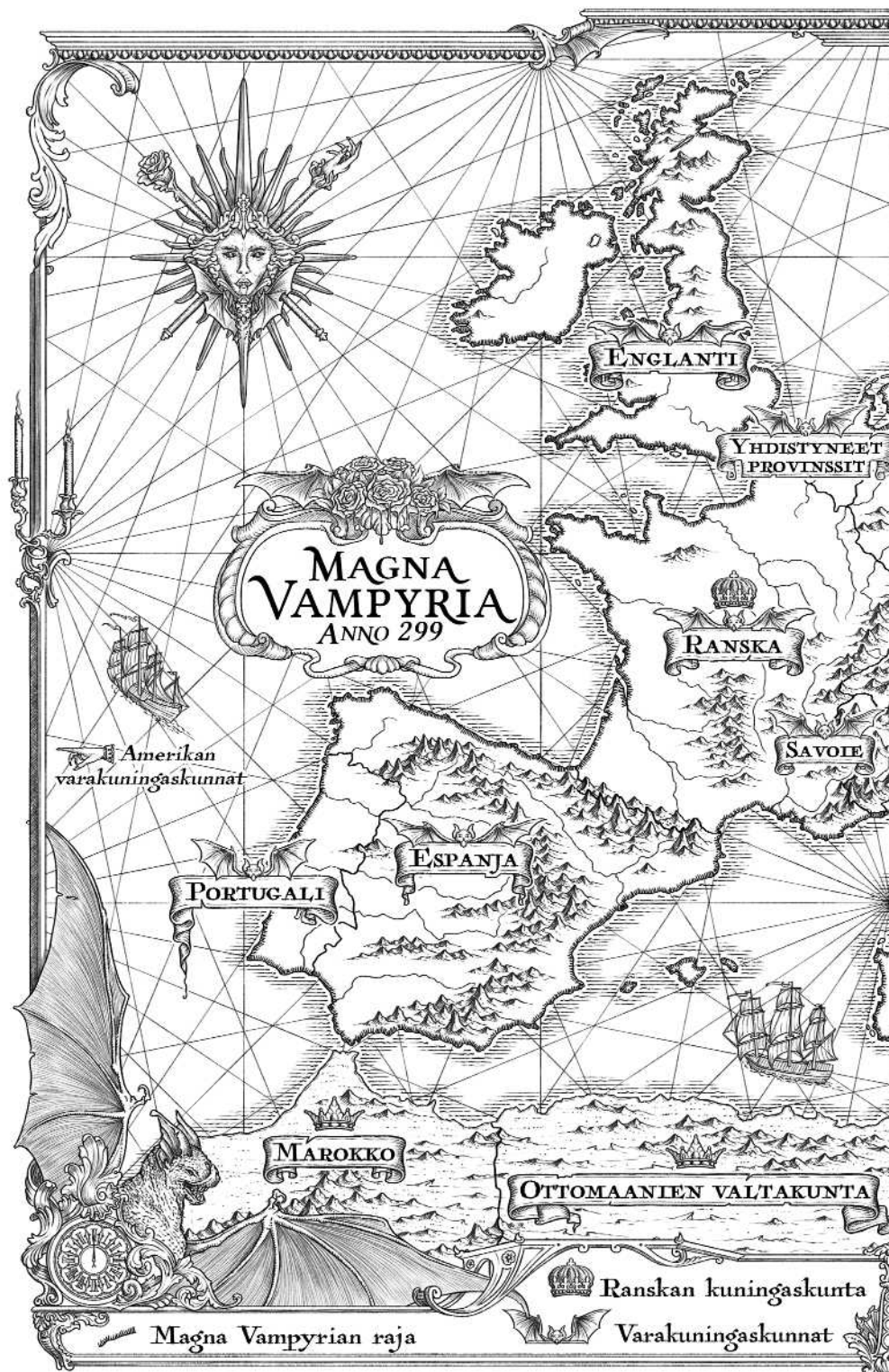
*Rakkaus on vallaton kuin aallokon pauhu
jonka sylissä voimaton ihminen on
Ja kummankin otteessa valtaa kauhu
Sillä myrskyää rakkaus kuin meri armoiton*

Pierre de Marbeuf – *Receuil de vers*
(1600-luvulta kristillistä aikakautta)

*Vedetään tikkua kohtalon (bis)
Kenen vuoro vuotaa verta on (bis)
Hiiiohei, hiiiohei!
Sattuma osuu kuopukseen (bis)
Klopin tuomitsee kiroukseen (bis)
Hiiiohei, hiiiohei!*

Vampyyrimerirosvojen laulu
(200-luvulta Pimeyden aikaa)

MAGNA VAMPYRIA

ANNO 299

ENGLANTI

YHDISTYNEET
PROVINSSIT

RANSKA

SAVOIE

ESPANJA

PORTUGALI

MAROKKO

OTTOMAANIEEN VALTAKUNTA

Ranskan kuningaskunta

Varakuningaskunnat

Magna Vampyrian raja

Amerikan
varakuningaskunnat

KUOLEVAISTEN LAKI

CODEX MORTALIS

jonka on sanellut

LUDVIG MUUTTUMATON,

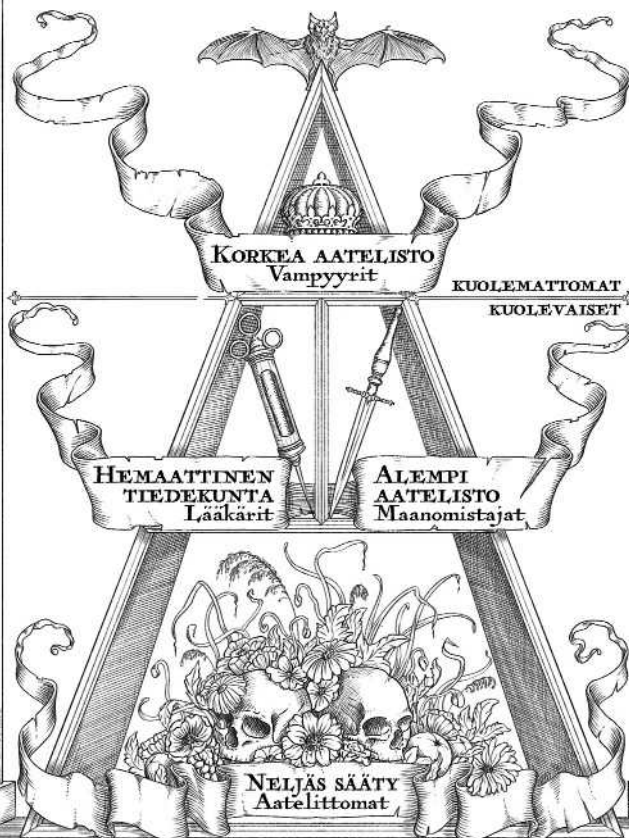
PIMEYDEN KUNINGAS

LUDOVICUS IMMUTABILIS, REX TENEBRAE,

toimii ohjenuorana neljännän säädyn aateliutomien kuolevaisten

hallitsemiselle Ranskan kuningaskunnassa sekä Magna

Vampyrian alaisten varakuningaskuntien alueella.

ESIPUHE

Pimeyden armosta on Magna Vampyria jaettu neljään säätyyn: kuolemattomien säätyyn, korkea-arvoisiin vampyyreihin; sekä kolmeen kuolevaisten säätyyn: maata omistavaan alempaan aatelistoon, Hemaattisen tiedekunnan edustajiin ja neljännen säädyn kuolevaisiin, aatelittomiin. Alla luetellut artikkelit koskevat neljännen säädyn kansalaisia.

ART. I: TOTTELEVAISUUS.

OBOEDIENTIA

Aatelittomat syntyvät ja elävät vampyyrien suojeluksessa. Vastineeksi suojeluksestaan heidän velvollisuutensa on osoittaa täydellistä alistumista.

ART. II: LIIKKUMISRAJOITUKSET.

SEQUESTRUM

Päivisin auringonvalon aikaan aatelittomat eivät saa poistua yli peninkulman päähän kylänsä kirkontornista.

ART. III ULKONALIKKUMISKIELTO.

IGNITEGIUM

Öisin iltakellon soiton jälkeen aatelittomilla ei ole enää lupaa poistua kodistaan.

ART. IV: KYMMENYS.

DECIMA

Aatelittomien on joka kuukausi luovutettava kymmenys verestään.

ART. V SEURAAMUS.

SUPPLICIUM

Jokainen, joka rikkoo yllä lueteltuja artikloja, teloitetaan.

I

RANGAISTUS

”MISSÄ KULTAMME ON?” PIMEYDEN KUNINGAS jylisee.

Majesteetin kumea ääni kajahtaa liikkumattomien huulten lomasta hänen kasvonsa viimeiset kolmesataa vuotta peittäneen kultaisen naamion takaa. Myös valtaistuin on täyttä kultaa. Apollon salin seinät taas on päällystetty lehtikullalla lattiasta kattoon. Huoneessa olevasta jalometallista saisi kruunut sadalle hallitsijalle, mutta hirviökuninkaalle, jonka veren- ja rikkauksienjano on kyltymätön, ei riitä sekään.

”Missä kultamme on?” hän jyrähtää uudestaan.

Valtaistuinkorokkeelle johtavien sametilla päällystettyjen portaiden juurella seisoo päänsä painaneita hahmoja. Eturivissä kolme vampyyria, jotka tunnistaa heidän kalpeasta hipiästään ja kenkiensä punaisista koroista, ja heidän taka-

naan kuusi arpinaamaista kuolevaista aatelismiestä, joista yksi nojaa kainalosauvoihin ja toisen käsi on tukevassa kantositeessä.

Muita ei aikoinaan kolmekymmentä alusta käsittäneestä Ranskan Amerikan-laivastosta ole enää jäljellä: kymmenkunta kurjassa kunnossa olevaa upseeria ja pari kourallista Versaillesin vaivaistaloihin sijoitettua, täpärästi pelastunutta matruusia.

”Jouduimme vihollisen väijytykseen, teidän majesteettinne”, vampyyreistä rotevin sopertaa selkä häpeästä kumarassa ja raskaan ruskean peruukin kiehkurat kurttuun vetäytyneillä kasvoillaan. ”Parhaamme taistelimme, mutta vastustaja oli ylivoimainen.”

”Mokoma selittely ei vastaa kysymykseemme, Marigny”, vampyyrihallitsija äyskäisee metallisena kaikuvalla epäinhimillisellä äänellään, joka leikkaa ilmaa kuin kirveenterä. ”Haluatteko todella, että toistamme sen vielä kolmannen kerran?”

Valtaistuinsaliin kokoontuneen hoviväen läpi käyvät kauhun väreet. Tämän maaliskuun 19. yön oli määrä kuvastaa Ranskan valtakunnan mahtavuutta. Jo kuukausia Versaillesin käytävillä on kuiskittu, että Amerikan-laivasto tuo palatessaan kaikkien aikojen ihmeellisimmän merentakaisista siirtomaista ryövätyn kulta-aarten, Espanjan ja Portugalin varakuningaskuntien vuosien mittaan Meksikon ja Brasilian kaivoksissa tekemien kaivuiden tuoton, joka oli määrä luovuttaa Muuttumattomalle. Lukuisille loistokkaaseen juhlavastaanottoon valmistautuneille hovinaisille on loihdittu niin korkea kaljuunan mallinen nuttura, että heillä on vaikeuksia kulkea ovista.

Tänään amiraali Marigny palasi kuninkaan ja tämän hoviväen ja kaartin eteen kuitenkin tyhjin käsin. Minä, Diane de Gastefriche, olen yksi kuninkaan kaartilaisista, Ludvig Muuttumattoman henkilökohtaisen eliittijoukon jäsenistä. Seison portaiden juurella viiden kaartilaistoverini kanssa ja olen etummaisten joukossa todistamassa haaksirikosta selviytyneiden nöyryytystä.

”Ei, teidän ylhäisyytenne, älkää suotta vaivautuko”, amiraali Marigny sanoo nöyrästi. ”Minä selitän kaiken.” Hän selvittää kurkkuaan. ”Laivastomme purjehti suunnitelmien mukaan Bahamasaarten pohjoispuolitse ja pidimme tarkasti huolta, että pysyimme etäällä jo vuosisatoja seutuja syöpäläisten lailla piinanneista merirosvojen kanuunoista. Mutta silloin, keskellä Bermudan kolmiota, nousi hirvittävä myrsky, joka oli kuitenkin vain alkusoittoa sitäkin karmeammalle näylle: ennennäkemättömälle määrälle merirosvoja. Äkkiä myrskypilvistä pelmahti leegioittain merten kauhuja kuin hurrikaani itse olisi syössyt heidät sisuksistaan! Teidän kultanne jäi... tuota niin... aarteenne jäi merirosvokapteenin käsiin. Demonilla on nuorenmiehen kasvot, ja häntä kutsutaan nimellä Kalpea Foibos. Hänen kerrotaan syntyneen jossain päin Amerikan itärannikkoo, ja sittemmin hänestä on tullut muutamassa vuodessa merten pelätyin kauhu. Pieniltä-Antilleilta Cape Codille edes rosvoista hurjimmat eivät rohkene lausua hänen nimeään kuin kuis-
katen, sillä hän ryöstää muiden merirosvojen laivoja siinä missä kauppa-aluksiakin.”

Amiraalin sanoja seuraa haudanhiljaisuus. Kuolevainen hoviväki pidättää hengitystään. Vampyyrit ovat lakanneet hengittämästä kauan sitten. Valtaistuinsalissa ei kuulu muuta

kuin seinäkellon tily tikitys, jonka tahdissa kattokruunujen kynttilöiden liekit värähtelevät. Niiden värisevä loiste heijastuu kuninkaan kultaisen naamion pinnasta.

”Kultamme jäi sen lainsuojattoman käsiin”, majesteetti jyrähtää hiljaa. ”Mutta te, Marigny, te olette täällä omienne keskuudessa.”

”Menetin taistelussa ylivoimaisen enemmistön joukoistani, teidän ylhäisyytenne”, amiraali protestoi. ”Oli hiuskarvan varassa, ettei omakin henkeni mennyt, Pimeys olkoon todistajani!” Ylpeydenpuuskassaan hän nostaa äkisti leukansa ja katsoo suoraan kuninkaan silmien virkaa tekeviin läpätunkemattomiin mustiin aukkoihin. Ja samassa näen hänen purevan huultaan niin, että kulmahampaat uppoavat suun valkeaan lihaan. Hän julkesi korottaa ääntään kuninkaan edessä!

Muuttumaton nousee hitaasti valtaistuimeltaan. Hänen pitkän, pienten lepakkojen koristaman valkoisen kärpänahkaviittansa helmat valahtavat alas portaita.

”Teidänkin olisi ollut syytä vajota Bermudan vesiin!” hän nuhtelee amiraalia.

Hänen kuiskaava äänensä muuttuu pauhuksi, kun hän päästää vihansa valloilleen. Salin lämpötila, joka on aina majesteetin läsnä ollessa hyytävä, putoaa hänen raivostuessaan monta astetta entisestään.

”Velvollisuutenne oli puolustaa etuamme aina vihonviimeiseen kuolemaan!” hän jylisee.

Kattokruunujen kristallit helisevät hurjistuneesti, ja salin korkeat ikkunat tärisyvät ylellisissä karmeissaan.

”Tämä Foiboshan jättää meidän ylhäisyytemme varjoonsa”, kuningas pauhaa, ”rohkenee vieläpä käyttää auringon jumala

Apollosta antiikin aikaan käytettyä nimitystä, vaikka *me* olemme hänen ainoa edustajansa maanpäällisessä maailmassa.”

Muistan kuninkaallisen sisäoppilaitoksen keskustelutaidon tunnit. Madame de Chantilly opetti meille monta eri synonyymia, joilla viitata kuninkaan omakseen ottamaan auringon jumalaan: *Apollo, Sol, Helios, Foibos*.

”Se lainsuojaton ei kykene kuunaan himmentämään teidän ylhäisyytenne loistoa!” amiraali huudahtaa hänen majesteettinsa mieliksi. ”Sanotaan, että hän on kalpea kuin kuollut tähti – siitähän hän on liikanimensäkin saanut...”

”Säästäkää meidät kuulopuheilta ja kertokaa siitä, kun kohtasitte hänet silmästä silmään!”

”Kas kun... hän hyökkäsi keskellä päivää, ja minä olin tor-kuilla”, Marigny myöntää vastahakoisesti. ”Lakeijani ehtivät vain juuri ja juuri tyrkätä arkkuni pelastusveneeseen. Meidän elävien kuolleiden kun on pysyttävä piilossa päivänsäteiltä.”

”Ette ole mikään elävä kuollut vaan ruumiinne painon verran riesaa – tyhjäntoimittaja, alamaistemme verellä liian hyvin ravittua arkuntäytettä.”

”Teidän ylhäisyytenne... minä... olen palvellut teitä kaksisataaviisikymmentä vuotta enkä ole koskaan tuottanut pettymystä...”

”*Olette palvellut*, vaan ette palvele enää”, kuningas ilmoittaa.

Hän kohottaa riutuneen pitkäkyntisen kätensä ilmaan. Käden, jolla on viimeiset kolmesataa vuotta ollut valta komentaa leegioita ja hajottaa imperiumeja. Salin reunustoilla vartiossa seisovat sveitsiläiskaartilaiset vetävät merkistä miekkansa ja suunnistavat kohti haaksirikosta selvinneitä.

”Haluamme rangaistuksen, joka toimii esimerkkinä muille”, Ludvig Muuttumaton julistaa valtaistuinkorokkeel-

taan. ”Huomenna, maaliskuun 20. ja 21. päivän välisenä yönä, järjestämme kevätpäiväntasauksen kunniaksi kuninkaallisen jahdin ja vapautamme kuolevaiset merimiehet puutarhaamme saalistajien iloksi. Vampyyrit puolestaan uhrataan aamun ensisäteille, jotka kärventävät heidät luita myöten.”

Hoviväen joukosta kuuluu innostunutta supatusta. Pienaatelisto on riemuissaan siitä, että vampyyrit saavat kuolemantuomion, sillä sen myötä kuolemattomien määrälukuun eli *numerus clausukseen* vapautuu paikkoja, mikä parantaa heidän mahdollisuuksiaan ikuiseen elämään. Ylempi aatelisto, joka on muunnettu vampyyreiksi jo kauan sitten, nuoleskelee huuliaan ajatellessaan heitä odottavaa juhla-ateriaa.

”Tämä... tämä on epäoikeudenmukaista”, Marigny änkyttää.

Hän pälyilee hiuslaitteensa kiharoiden lomasta kauhuissaan kuin saaliseläin, joka aistii loppunsa koittaneen. Äkkiä hänen pupillinsa supistuvat, leukansa avautuvat ja kulmahampaat, jotka hän pyrki pitämään piilossa, työntyvät esiin hänen ikenistään. Hän hyökkää kohti lähintä ovea ja karjaisee rynnätessään sitä kohti. Ovella vahdissa seisova sveitsiläiskaartin sotilas ei ehdi kohottaa miekkaansa, ennen kuin amiraali viiltää häneltä kurkun auki teräksisillä kynsillään. Kaksi muuta vampyyria säntää päällikkönsä perään. Myös kuolevainen upseeristo pyrkii vuorollaan käytävään, mutta miespolot eivät ole yhtä sukkelia kuin ylikuonnollisen nopeat esimiehensä. Vain kolme heistä ehtii käytävään ennen kuin sveitsiläiskaarti nappaa heidät kiinni.

”Kaartilaiset, hakekaa ne surkimukset takaisin!” kuningas kommentaa.

Kaartilaistoverini katoavat salamana rinnaltani. Kullakin heistä virtaa suonissaan tilkka Muuttumattoman verta, joka on kymmenkertaistanut heidän voimansa. Syystä, jota en tiedä, olen joukostamme ainoa, jolle kuninkaallinen esanssi ei ole antanut moisia reflektsejä – ja säntään salista ulos viimeisenä.

Tulen pimeään käytävään, ja vatsaani kääntää. Etova oloni ei johdu vain siitä, että saan pinkoa henkeni edestä, vaan myös siitä, että Muuttumaton vaatii minua saalistamaan ihmisiä kuin riistaa. Ei sillä että minulla vaihtoehtojakaan olisi: minun on esiinnyttävä edukseni majesteetin edessä. Muut kaartilaiset ovat vastustajiani siinä missä tovereitanikin, sillä he kaikki haluavat kuninkaan suosioon. Ja minun on tavoiteltava samaa: mitä paremmin vaikutan palvelevan kuningasta, sitä paremmin palvelen vaivihkaa myös Vastarintaa, joka pyrkii syöksemään tyrannin vallasta. Se on tehtäväni, jota en unohda koskaan, sen enempää kuin todellista nimeäni: olen Jeanne Froidelac, kuninkaan rakuunojen murhaaman, Vastarintaa palvelleeseen perheeni ainoa eloonjäänyt jäsen.

Panen vauhtia ottaakseni kiinni kaartilaistoverini, jotka eivät tiedä todellisesta henkilöllisyydestäni mitään. Proserpina Castlecliff, kaartin englantilainen ruskeaverikko on ajanut nurkkaan yhden kuolevaisista upseereista. Hie-man etäämmällä komea mestitsinuorukainen Zacharie de Grand-Domaine uhkaa miekkansa kärjellä toista kauhusta tärisevää miestä. Rafael de Montesueño, mustakyntinen ja tummanpuhuva espanjalaiscaballero, on saanut kiinni kuolevaisista kolmannen.

Kolme vampyyria on yhä karkuteillä...

Säntään henkeä haukkoen ovelta ovelle. Tutkin autioita

käytäviä, joihin kantautuu etäältä meistä vahvimman, Suraj de Jaipurin, sekä nopeimman, Hélénaïs de Plumignyn, saappaiden kaiku.

Lopulta päädyn saliin, johon en ole vielä kertaakaan Versaillesissa asumiseni aikana osunut. Suraj de Jaipur, kaartin intialaisvahvistus pitelee siellä ei vain yhtä, vaan kahta vampyyria jalkojensa juuressa. Hän on viiltänyt karkulaisten polventaustat kuolohopeisella kaksiteräisellä tikarillaan, ja nämä kiemurtelevat nyt tuskissaan vahatulla parketilla. Kuolohopea on yöllisille olennoille metalleista myrkyllisin – ja Suraj sutureista armottomin.

”Minä huolehdin näistä kahdesta, mutta Marigny on yhä vapaana”, hän puuskahtaa vilkaisten minua läpitunkevasti okranvärisen turbaaninsa alta. ”Hélénaïs on miehen kintereillä. Mene hänen avukseen.”

Vedän miekkani esiin ja jatkan juoksuani läpi palatsin käytävien ja etuhuoneiden. Versaillesin palatsia on laajennettu menneiden vuosisatojen mittaan, jotta sinne mahtuu yhä kasvava joukko hoviväkeä. Osa syrjäisimmistä osista on yhä keskeneräisiä, kuten tämä, jossa olen nyt: täällä ei ole kristallikruunuja eikä kynttelikköjä, vaan tilaa valaisee ainoastaan korkeista ruutuikkunoista sisään siivilöityvä kuunvalo.

”Varo, hiirulainen: oikealla!” joku huutaa äkkiä.

Käännähdän kannoillani ja kohotan aseeni torjuakseni Marignyn minuun kohdistaman iskun.

Mutta pimeässä käytävässä ei näy muuta kuin varjoja, joiden takaa erotan Hélénaïsin solakan siluetin.

”Ystävä pieni, sinulla on pikemmin etanan kuin hiiren refleksit”, hän sanoo ivallisesti.

Hän astuu askeleen eteenpäin kuunvaloon. Kalpea valo osuu hänen kastanjanruskeista kiharoistaan koottuun hurluberlukampaukseensa, pilkallisesti virnistäviin siroi- hin kasvoihinsa ja oikean käden kuolohopeiseen käsinee- seen, Hélénaïsin lempiaseeseen.

”Jos Marigny olisi todella hyökännyt kimppuusi, olisit jo popsimassa voikukkien juuria.”

”Missä hän on?” kysyn viitsimättä reagoida Hélénaïsin iänikuiseen piikittelyyn. ”Nappaamme hänet todennäköi- semmin, jos yhdistämme voimamme.”

Hélénaïsin kauniisti kaartuville huulille piirtyy hymy.

”Vai haluat sinä tehdä yhteistyötä kuten vanhoina hyvinä aikoina?” hän kysyy hiljaa.

Minä nyökkään. Vanhoista hyvistä ajoista, joihin hän viittaa, ei ole kovinkaan kauan: vasta viime joulukuussa, kolme kuukautta sitten, haravoin Pariisin katuja hänen ja Surajin kanssa, kun etsimme Pimeyden kuninkaan vihol- lista, Ihmeiden valtiatarta.

”Miksipä ei”, Hélénaïs toteaa. Hän osoittaa leuallaan kaksoisportaikon suuntaan, josta puuttuu vielä osa kaiteista ja jonka kalvakat askelmat katoavat alas varjoihin. ”Marigny meni tuonne alas. Portaat vievät uuteen teatterisaliin, jonka rakennustyöt ovat vielä kesken. Mene sinä oikealta, minä laskeudun vasemmalta, se roisto jää ansaan.”

Hélénaïs on jo matkalla portaikkoon. Laskeudun toisia portaita, ja jalkani nostattavat ilmoille kylmän marmorin kivisen kaiun.

Alhaalla on pilkkopimeää. Vaikken näe mitään, tiedän, että amiraalin vampyyrinkatse paikantaa kyllä minut... Äkkiä, tulukseni! Raavin hädissäni kiveä, kunnes sytykkeeseen

leimahtaa liekki, ja siirrän tulen siitä lähimpään kynttilään, jonka nappaan jalastaan. Valonkajossa erottuu aavemainen näky: puisia penkkejä, joiden hiominen on kesken, puoliksi maalattuja koristelistoja, kohokuvat komedian hymyilevästä naamiosta ja tragedian irvinaamasta sekä alhaalla aution näyttämön yllä roikkuvat raskaat samettiverhot. Upouudesta parketista uhkuu sieraimia kirveltävän voimakas vahanhaju.

”Hélénaïs?” kutsun toveriani puristaen kynttilää toisessa ja miekkaa toisessa kädessäni.

Ei vastausta. Teatterissa ei kuulu hiiskaustakaan... siellä ei selvästikään ole ketään. Ehkäpä kunnianhimoinen kaartilais-toverini johdatti minut tieteen tahtoen harhaan omiakseen kunnian Marignyn kiinni ottamisesta. Se olisi aivan hänen tapaistaan! Täällä hän ei selvästikään olen, eikä taatusti amiraalikaan.

Juuri kun olen aikeissa kääntyä kannoillani, silmäkulmassani heilahtaa jokin. Tuolla, alhaalla näyttämöllä, toinen verhoista liikahti! Hiivin miekka tanassa lähemmäksi. Tehdessäni itsekseni pitkiä metsästysretkiä Auvergnessa, mistä olen kotoisin, opin liikkumaan kevyesti ja huomaamattomasti kuin tuulen henkäys.

Ujutan miekankärjen varovasti verhon helman alle ja nostan sen ylös yhdellä tempaisulla. Samettiverhon takana tosiaankin kyyhöttää joku, mutta vampyyri se ei ole: tärisevän miehen suusta pääsevän huurun tuottaa ilmielävän ihmisen hengitys. Tunnistan hänet yhdeksi kuolevaisista upseereista – siksi, jolla on oikea käsi siteessä ja jonka näin hetkeä aiemmin Rafaelin käsittelyssä. Hänen on täytynyt päästä toveriltani karkuun.

”Armoa!” mies anelee.

Hänen peruukkinsa on valahtanut puolittain pois paikaltaan ja paljastaa hiestä märän otsan. Silmät pyörivät kuopissaan pelon nostattamista kyyneleistä kosteina. Vaikka mies kuinka olisi Magna Vampyriaa palveleva aatelinen, en voi olla tuntematta myötätuntoa nähdessäni hänen hätänsä.

”Kuninkaan käskystä: nouskaa ylös ja seuratkaa minua!” komennan.

Mutta mies kyyhöttää kyyryssä kauhusta kivettyneenä.

”Ei... en halua kuolla kuninkaallisessa jahdissa”, hän sopertaa. ”En ansaitse sellaista loppua.”

”Eikä miehistönne ansainnut päätyä merirosvojen tikariruuaksi”, kivahdan ja yritän ajatella kaikkia niitä aatelittomia, jotka kuolivat Bermudan merillä, kun nämä muutamat hyväosaiset pelastivat oman nahkansa. ”Hylkäsitte matruusinne ja pakenitte itse takaisin Versaillesin turvaan.”

Upseeri kurtistaa kulmiaan. Äkkiä hänen silmistään paistava pelko vaihtuu kunniantuntoon.

”En minä heitä hylännyt!” hän parkaisee käheällä äänellä. ”Amiraalit ja muu ylempi upseeristo ovat selkärangatonta hoviväkeä, jotka pettävät alaisensa vailla tunnontuskan häivää. Mutta arvonsa tunteva luutnantti ei hylkää miehistöään edes kuoleman tullen! Minä, Étienne de Fabelle, taisteloin loppuun saakka! Kun Marigny upseereineen pakeni myrskyä, minä jäin kamppailemaan verta ja merivettä kuohuvalle kannelle, kunnes pilvet äkkiä repesivät ja näin sen edessäni yhtä selvästi kuin teidät nyt...”

Luutnantin silmät laajenevat kynttilänvalossa kuin hän katsoisi jälleen häneen järisyttävän vaikutuksen tehnyttä näkyä.

”Minkä?” En voi olla kysymättä sitä, sillä aistin miehen käsinkosketeltavan kauhun.

”Uranoksen.”

Mies alkaa täristä hallitsemattomasti, ja hänen peruukkinsa kiharoissa alkaa helmeillä pisaroita. Tiedän, että ne ovat hikeä, mutta pimeässä ne tuovat mieleen meriveden.

”Uranos on kapteeni Kalpean Foiboksen alus. Niin mitaamattoman valtava merirosvolaiva, että sen kalmankalpeat purjeet peittävät koko taivaan. Niin karmaiseva kelluva linnoitus, ettei se voi olla peräisin ihmisten telakoilta. Tarina kertoo, että meren syöverit itse ovat oksentaneet *Unaroksen* sisuksistaan. Se ilmestyi eteeni valkeana kuin valaan luuranko samanaikaisesti, kun taistelu raivosi oman purjelaivani kannella. Aluksen valtavista valkeista uruista kajahtavat soinnut pauhasivat korviahuumaavina, yli aseiden kalkkeen ja meren tyrskyjen – se oli sinfonia suoraan helvetistä. Ja silloin huomasin jättiläismäisten urkujen koskettimissa hänet itsensä, Kalpean Foiboksen.”

Luutnantti Fabellen silmät laajenevat entisestään.

”Kookas, valkoinen, aavemainen hahmo...”, hän kuiskaa kuin näkisi sen taas edessään. ”Peitin korvat käsilläni, jotta en kuulisi sitä musiikkia, mutta se väreili kämmmenteni läpi suoraan aivopoloisiini. Miekka iskeytyi ranteeseeni ja menetin tajuntani.”

Hän kohottaa kantositeeseen pakattua käsivarttaan. Huomaan käden olevan tynkä, mikä vahvistaa hänen kertomuksensa.

”Kun palasin tajuihini, kelluin tuhoutuneen aluksen palasella kahden ruumiin kanssa. Hollantilaisalus löysi minut muutama päivä myöhemmin. Ja minut tuotiin takaisin Versaillesiin todistamaan epäonnistuneen retkemme kulkua esimiesteni rinnalla.”

Minua alkaa epäilyttää. Entä jollei tämä mies olekaan varsinaisesti paha? Entä jos hän todellakin taisteli pelastaakseen alaisensa? Entä jos... teeskentelisin, etten ollut nähnyt häntä? Hänen mahdollisuutensa selvitä täältä hengissä ovat lähes olemattomat, mutta minä en halua olla se, joka ne häneltä vie.

Sanaakaan sanomatta peräännyin askeleen. Luutnantti seuraa katseellaan, miten miekkani kärki loittonee ja kynttiläni valaisee portaita, joita pitkin laskeuduin alas. Toivon pilkahdus syttyy hänen silmiinsä: hän on oivaltanut, että päästän hänet lähtemään.

Hän ponkaisee ylös, sopottaa sekavia kiitoksen sanoja ja ampuu kohti portaikkoa minkä jaloistaan pääsee. Autiossa teatterissa kaiku portaita moukaroivien saappaiden kaiku hänen paetessaan henkensä edestä kohti elämää...

...kunnes ne äkkiä vaikenevat.

Kaatuiko hän voimiensa pettäessä? Valaisen kynttilällä portaikkoa.

Haavoittunut merimies on tosiaankin pysähtynyt kesken matkan, mutta ei siksi, että olisi kompastunut. Hän on törmännyt läpipääsemättömään esteeseen: portaikossa tien-
tukkeena ja miekka kädessä seisovaan pitkään hahmoon. Kuun vastavalossa tulijan piirteitä on mahdotonta erottaa, mutta hovissa, jossa kaikki miehet käyttävät peruukkeja ja pitkiä kiharaisia hiuslaitteita, hänen lyhyeksi leikatut hiuksensa voivat kuulua vain yhdelle ainoalle miehelle.

”Zacharie...?” kuiskaan.

”Kuvittelin, että kamppailit täällä Marignyn kanssa, ja tulini avuksesi. Enpä olisi ikinä arvannut, että sinun tasoisesi

kaartilainen tarvitsisi apua vähäisen kuolevaisen, ja vieläpä haavoittuneen, kiinni pitelemiseen.”

Nielaisen kiusaantuneena. Yksin autiossa teatterissa saatoin ohikiitävän hetken kuunnella sydäntäni, mutta nyt toisen kaartilaisen läsnä ollessa – etenkin Zacharien, jonka tunnen kaikkein huonoiten – en voi näyttää pienintäkään merkkiä heikkoudesta. Minun on vaiennettava sydämeni taas kovaksi ja mykäksi kuin kivi.

”Kelmi lipesi otteestani”, väitän, ”mutta olisin saanut hänet kiinni ilman sinuakin, Zacharie, kiitoksia vain.”

Vatsaani vääntää kavutessani portaat ansaan jääneen luutnantin luo, sillä tiedostan liiankin hyvin, mikä kamottava kohtalo häntä odottaa, kun luovutan hänet sveitsiläiskaartilaisten käsiin.

Silloin mies parkaisee sydäntä raastavasti:

”Ei, en livenny: te päästitte minut karkuun! Sillä tunnitte myötätuntoa minua kohtaan, myöntäkää pois. Ja myötätuntoonne vetoan nytkin.”

Vaikka Zacharien kasvot ovat yhä varjojen kätköissä, tunnen hänen paheksuvan katseensa painon. Tietääkseni hän on osoittanut pettämätöntä uskollisuutta Muuttumattomata kohtaan. Entä jos hän paljastaa kuninkaalle, että lipesin ruodusta?

”Vaietkaa!” huudan karkulaiselle. ”Ette te valheita sepus-tamalla nahkaanne pelasta.”

Mutta mies ei anna periksi.

”Teidän ja asetoverinne ei tarvitse kuin sulkea hetkeksi silmänne, niin katoan käytäviin. Kukaan ei saa koskaan tietää.”

”Käskin teidän tukkia suunne!”

”Minkä ikäinen te noiden hopeisten hapsienne alla olette?” mies intää kyynleet silmissä. ”Seitsemäntoista? Kenties kahdeksantoista? Samanikäinen kuin tyttäreni Henriette. Teissä on samanlaista uppiniskaisuutta. On teistä kiinni, näenkö häntä enää koskaan ja saanko rutistaa hänet vielä syliini kuten aina mereltä palatessani teen.”

”Kunpa Foibos olisi kiskonut teiltä kielen ja säästänyt käden...”, sähähdän.

”Ette ole kovista sanoistanne huolimatta se, jota esitätte, minä tunnen sen”, mies vakuuttaa ääni väristen. ”Ette ole samanlainen kuin muut kaartilaiset. Hyytävän auringon koristama rintapanssarinne kätkee alleen nuoren naisen palavan, oikeutta janoavan sydämen.”

Hätkähdän. Pyrkiessään vetoamaan tunteisiini tämä tyystin tuntematon mies kuvailee minua täsmällisemmin kuin arvaakaan. En voi olla vilkaisematta Zacharien suuntaan siinä toivossa, ettei hän ole ottanut luutnantin sanoja todesta, mutta toverini kasvot ovat yhä pimeyden verhon kätköissä.

”Nyt riittää!” huudahdan. ”Minä en jaa mitään muuta kuin Muuttumattoman oikeutta. Eikä rintapanssarini kätke alleen muuta kuin hänen uskollisen sotilaansa. Ja jos vielä kerran julkeatte häpäistä herrani ja mestarini nimen, se tulee olemaan viimeinen sananne.”

Painan kuolohopeisen miekkani Étienne de Fabellen kurkulle. Kasvoni ovat niin lähellä hänen kasvojaan, että tunnen hänen raskaan hengityksensä otsallani ja hänen hikensä kitkerä tuoksu kirvelee sieraimissani.

”Mennäänpä sitten”, sanon madaltaen ääntäni. ”Saamme teidät sellinne, eikä mitään temppuja.”